

III.

Захарина (Става, отива до прозореца и се спира). Не ме свърта вече.... знай, че ти ще бждешъ на сбѣдъ и....

Лена. Не съмъ за прѣвъ пътъ,!... Пъкъ и какво, че е поокъснѣлъ?

Захарина. Не е тъй! Той трѣбва да е точенъ. Азъ не обичамъ...

Мълчание.

Лена. Какъвъ хубавъ снѣгъ завалѣ. По Коледа ще бжде чудесно!

Захарина Нека вали.... Много обичамъ да вали, кога кича елхата... Знаешъ, Лена: топла стая; кичешъ елхата, а снѣга вали, вали... Чуватъ се звънциѣ на саниитѣ по улицитѣ — и на душата става така топло.... Немога да се наситя на такава зима.... А вечеръ, кога седнемъ край камината и се вслушаме въ зимната фъртуна!.... Вѣтъра вие въ куминя, а въ стаята тихо; кандилцето мжждей предъ иконата....

Лена А и ти умѣешъ тъй да го описвашъ, та като, че чета романъ.

Захарина Нали отъ романитѣ учимъ поезията.

Лена. Само поезията!

Захарина. Какво друго?

Лена. Ами флирта?

Захарина (унесено) Да... и флирта..

Мълчание.

Лена. Ти знаешъ и хубаво да разказ-